

[Tinning]

de i går, at regeringens politik med lønstop og alt det andet var noget, som i virkeligheden var til gavn for lønmodtagerne, for det ville begrænse inflationen kraftigt. Det skulle vel netop handle om, at priserne kom ned.

Hvad angår lovgivningen om banker og andre pengeinstitutter, er lovforslaget endnu mere virkningsløst. Ifølge lovforslaget skal avancebegrænsningen gælde for udlånsrenten, for rentemarginalen, for gebyrerne, for provision m.m., men lige præcis ikke pengeinstitutternes indtjening på obligationer, på aktier og på andre værdipapirer, og det er lige præcis på dem, på obligationerne, på aktierne og på de andre værdipapirer, at pengeinstitutterne tjener langt de fleste af deres penge.

I øvrigt går jeg ud fra, at investeringsselskaberne også er undtaget, selv om de ikke er omtalt i lovforslaget.

Med hensyn til det tredje af disse lovforslag, nemlig lovforslag nr. L 12 om begrænsning af udbytter, tantieme og vederlag, gælder det helt enkle, at selskaberne bare kan udskyde udbetalingen til efter, at loven er holdt op med at virke. Der er tale om en udsættelse, og det er så det.

På hele denne baggrund synes vi egentlig nok, at Industrirådet kunne have sparet sig klynkeriet, som kommer til udtryk i den skrivelse, det har sendt til folketinget i dag. Disse tre lovforslag får såmænd så begrænsede virkninger, at der ikke er nogen som helst grund til at klynke – i hvert fald ikke for Industrirådet.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti kan gå ind for de foreliggende lovforslag, der er et led i regeringens indkomstpoltik, som kristeligt folkeparti igennem adskillige år har ønsket. Som der er begrænsning af lønstigningerne, må der være begrænsninger i udbetaling af udbytter og begrænsninger i tantiemer og vederlag, så indkomstpoltikken ikke blot bliver en lønpolitik.

Der må også være stop for bruttoavancen i absolutte tal, så der kun kan indregnes ting i bruttoavancen, som man ikke selv er herre over, såsom transportudgifter og eventuelt lønstigninger og tab på debitorer.

At banker og sparekasser også underkastes samme regler som virksomhederne med kontrol af gebyrer og rentemarginal, er rimeligt.

Vi kan altså gå ind for lovforslagene.

Industriministeren (Stetter):

Jeg kan takke ordførerne for nogle saglige og interessante indlæg. Jeg kan endvidere takke de fleste ordførere og dermed et flertal for den tilslutning, der er givet udtryk for vedrørende lovforslagenes gennemførelse – naturligvis under forudsætning af, at regeringens indkomstpoltiske foranstaltninger gennemføres. Det var især hr. Askjær Jørgensen, der tog det forbehold. Jeg ved, at hr. Askjær Jørgensen er formand for erhvervsudvalget, så han er jo selv i stand til at afgøre sammen med udvalgets flertal, hvornår der skal afgives betænkning. Industriministeren vil også sætte pris på, at det først sker under forudsætning af, at man gennemfører de indkomstpoltiske forslag.

Fru Tove Lindbo Larsen ønskede indført et prisstop. Det karakteristiske i dag for langt de fleste virksomheder er, at både deres rentabilitet og deres likviditet er meget dårlige, og at mange af dem for længst har opbrugt deres reserver. Et restriktivt prisstop betyder, at mange af de private produktive arbejdspladser skal ud på lånemarkedet for at kunne betale de omkostningsstigninger, som jo ufravigeligt kommer til dem i stopperioden. Dette betyder nye renteudgifter og nye afholdte omkostningsstigninger, og dermed ville det formentlig medføre rentedøden for en lang række virksomheder. Vi ville opleve nye virksomhedslukninger og endnu større ledighed. Dette kan ingen – heller ikke fru Tove Lindbo Larsen – være interesseret i, endsige indforstået med.

Jeg vil gerne i den forbindelse fremhæve, at det karakteristiske ved denne lovgivning er, at de offentlige og de private virksomheder stilles lige. Der er jo altid en teoretisk mulighed for, at de offentlige selskaber og de koncessionerede selskaber kunne gå enten til de kommunale myndigheder eller til finansministeren for at få dækning for deres afholdte udgiftsstigninger. Jeg er ikke sikker på, at hverken finansministeren eller de kommunale udvalg har flere penge, og derfor bliver det formentlig også nødvendigt for mange af de offentlige virksomheder, som